

ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ *

43

Γιά γάμο

Ἐδωκε τὸν ὄρκον ἡ Εὐρύλη καὶ ἀπὸ τὰ μάγουλα ἔκρυψε τοὺς κρίνους ἡ ζωηρότερον πορφύρα. Αὔρα, σὺ ποῦ τὸν ἄλσοςες, φέρε τὸν μὲ τὰ ὄλόχαρα γοργὰ φτερούγια στὴ θεὰ Ἀφροδίτη.

Θὰ σὲ ἀκτινοβολήσῃ, στοκαζόμενη τὰ ὄγκα καριτωμένα χεῖλη, ποῦ ἔκαμαν τὸν δραῖον ὄρκο μὲ τὲς λαμπρότατες ἐρωτικὲς ἀκτίδες ἀπὸ τῶν ἀθάνατων ματιῶν ποῦ τὸν κόσμο ζωντανεύοντα.

Λαμπερὴ πετάχτορα, ξαναγύρισε ἔπειτα μαζὶ μὲ τὸ ζέφυρο καὶ περίφανα πές του γιατὶ γρίζει ἔστι στολισμένη.

Καὶ θὰ ἰδῆς, εὐτυχισμένη μηνύτρια, νὰ φύγῃ ἀπὸ φθόνον καὶ αὐτὴ ἡ Αὔρα, ποῦ ἔφερε τὴν κρυστὴν κόμη τῆς Βερενίκης.

44

Στὸν κόμητα Παῦλον Μερκάτην

Τὴν πρώτην ἱμέρα, ποῦ θὰ ἰδοῦμε λαμπερὸν ἥλιον νὰ προβαίνῃ στὴν ἀνατολὴ, θὰ καμούφη μοναχὴ καὶ ἥσιγχη ἡ φωνὴ νὰ βγαίνῃ ἐκεῖ στὰ συνειθισμένα νεογέννητα χορταράκια.

Θὰ τρέχῃ τὸ γλυκοβούσιμα, ὃς εἶναι μαθημένο, τῆς ἐρωτικῆς παραπονεμένης αὔρας καὶ θὰ ὁρῇ γοργὰ τὸ καθαρὸν ουάρι, ποῦ θέλει νὰ ἀλιμονήθῃ μὲ τὸ Ζέφυρο, ποῦ ἀκούει.

"Α ! ἂς φανῆ γλήγορα αὐτὸς δ Ἡλιος. Πολὺ ἀργοπόρησε. "Α ! ἂς ξαναγυρίσουμε στὸ γλυκοφύσημα τῆς αὔρας καὶ στὸ γλυκομονῷρισμα τοῦ ουακιοῦ.

Ἐκεῖ θὰ πᾶμε καὶ ἐκεῖ καθισμένοι μαζὶ θὰ τονίσουμε τραγοῦδι νὰ μιοιάζῃ μὲ τὴν αἴρου

ποῦ γλυκοφυσάει καὶ μὲ τὸ ουάρι, ποῦ γλυκομονῷριζει.

45

*Eἰς τὸν ἴδιον **

Ἐλαφρὸ φλίφιλισμα ἀπὸ τρυφερὸ κλαράκι, ποῦ φυλάει τὸν τοῖχο τοῦ ὄραιον ναοῦ, φλοίσβισμα ουακιοῦ, ποῦ ἀπὸ τὰ ὑψηλὴ τῆς φάγης πέφτει γιὰ νὰ δροσίσῃ.

Φαίνεται ὅτι ἡ βασανισμένη ψυχὴ τρέφεται ἀπὸ τὰ ἄγια πράγματα, κι' ὅτι ἀπὸ τὴν πρασινάδα καὶ ἀπὸ τὸ τρεμουλιαστὸ ουάρι, τὴν ἀρτάζει καὶ τὴν φέρει στὸν οὐρανὸν, ὅπου εἶναι ἡ σωτηρία.

Καὶ τοῦτος ὁ τόπος, ὅπου βασιλεύει ἡ ἡσυχία, ἵσως γιατὶ ἡ θρησκεία τὸν τριγυρίζει, κάνει σκεφτικὸ κάθε θυητὸ νοῦ.

"Ανοιξε λοιπὸν τὰ χεῖλη σου στὸ νέο θέαμα. Δὲν ἔξει ω ἄν τὸ μάτι ἐδῶ ξανοίγει τὸ νοῦ, ποῦ φοβᾶται, ἡ τὸ χέρι, ποῦ τρέμει.

46

*Μάννα ποῦχε χάσει τὸ παιδί της **)*

Παιδιά μου, μοιάζετε μὲ τὸν γυιό μου τὸ γλυκό, ποῦ δὲ Χάρος μοῦ πῆρε ! Ωτιμέ ! ἐκεῖ ποῦ

*) Ο ἀναφερόμενος ναὸς εἶνε ὁ παοὰ τὴν Λαγκάδαν, ἔξωθεν τῆς πόλεως, τῇ Ἄγιας Τριάδος τῆς Λαγκάδας μὲ μίαν μεγάλην ποιητικὴν περγουιάνη, ὅπου κάριν περιπάτον ουχγότατα ὁ ποιητὴς ἐπίγιανε μὲ ἐκλεκτοὺς φίλους, ἵδιως μὲ ιὸν Μερκάτην, ὃ τις ἦτο εὐσεβῆς μέχρι θρησκομανίας διὰ τὸ δυτικὸν δόγμα, εἰς τὸ δύοπον ἀνήκε. Ἐκεῖ ὁ Σολωμός εὔρισκε τὴν ήσυχιάν καὶ πολλάκις μόνος μείων ἐπὶ ὄρας ἐγραφε σονέττα καὶ ἐμελέτα κατὰ τὴν νεότητά του καὶ μέλοι τῆς εἰς Κέρκυραν μεταβάσεώς του.

**) Η δέσποινα Ιωάννα Καρρέρο, τὸ γένος Μαρτινέγκου, εἶχε χάση τὸν οὐνόν της, βιέπουσα δὲ ἔξωθεν τῆς Επικλησίας τοῦ Ἅγ. Στεφάνου, παρὰ τὸ μέγαρόν της, τοὺς ὅμιλικας γέους, ἔκλαιε. Τοῦτο ἰδόνυ δ Σολωμός ἐγραψε τὸ σονέττο αὐτό.

* Συνέχεια

μένετε στή ψύχα τοῦ Να ὑ, ξανανάβει ὁ μη τρικός πόνος.

“Ωμορφα παιδιά μου, πηγαίνετε στή μανούλα σας ποῦ βλέποντάς σας, παρηγοριέται. Μὰ τὸ δικό μου δὲ μπορεῖ, γιατὶ τὰ ἀποκοινωμένα λειψανά του ὁ Χάρος τάχει.

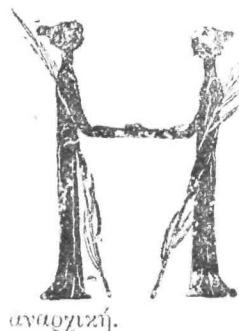
Πολὺ γλήγορα ἔχασα τὴν ἐπίδα μου! Σὰ σημερα ἐγύριζε ἀπ’ τὸ πανηγύρι μὲ τὴν χαρὰ τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ χοροῦ.

Τώρα χαμηλώνω τὸ κεφάλι μάνα σὰν θωρᾶ καὶ δείχνω τόσην ψλίψη ποῦ δὲ τολμάει γιὰ τὸν γυιό νὰ μιλῇ.

47

Εἰς τὸν Βοραπάρτην

Εἶδα τὴν κουρασμένην ἀγνωστάτητα ποῦ στὴν

αναρχηνή.

Ο κ. Μελᾶς—ὁ Φορτούνιο τοῦ «Εμπόδος»—
ἔγραψεν ἐσχάτως.

Οι γέροι «ποιηταί» ὅταν μεταφράζουν δὲν σκέπτονται καὶ ὅταν σκέπτωνται μεταφράζουν. Δι’ αὐτῶν ἀρριβῶς τὸν λόγον αἱ μεταφράσεις τῶν εἶνε ἀνεξιστέως κακαὶ, αἱ δὲ σκέψεις τῶν (ἢ μᾶλλον τὸ πρᾶγμα, ποῦ φαντάζονται ὡς τοιούτον) εἶνε κακαὶ μεταφράσεις. Θέοντας δὲν αὐτῆς σον τὴν Ἑλληνικὴν ποίησιν καὶ δι’ αὐτῆς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ σκέπτονται γαλλιστί. Βιμπρασιὸν—έδιάβασαν κάπου—«κραδασμός». Κραυγάζουν λοιπόν :

— Πού εἶνε, ἄθλιοι, ὁ κραδασμός σας; Θέλομεν κραδασμόν!

“Η ποίησις λοιπὸν, εἶνε κραδασμός; Ο ποιητὴς εἶνε ἐασμα, τὸ διποῖν κραδαίνεται; Ο δὲ ἥζος, τὸν ὄποιον ἀναδίδει, εἶνε τὸ ποίημα; Τὸ πρᾶγμα εἶνε τόσον ἀπλοῦν, ὃν αὐτιβῶς εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ σκέπτεσθαι διὰ παρομοιώσεων εἶνε ὁ χείριστος τρόπος. Διότι, ἀν ὑποθέσωμεν, αἴφνιης, ὅτι τὸ ἔλασμα εἶνε ἀπλοῦς τενεκές; Τότε; Τί γίνεται ὁ κραδασμός; Εξαρτᾶται, ἀραγε, ἀπὸ τὴν ποιότητα τοῦ ἔλα-

κανδιὰ αἰσθάνετο τὸν πόνο. Συγχά σηκώνεται τὸν τύραννο τὸ χλωμὸν κεφάλι, γιατὶ στὲς πληγές δὲν βρίσκει γιατρειά.

Κατάκαρδα βασανισμένη, τοῦ ζητάει πονημένη μὰ βοήθεια, τοῦ δείχνει τες πληγές καὶ αὐτὸς τὰ ἄγρια νύχια μπήγει μὲς τες πληγές καὶ τὸ αἷμα γλύφει.

Τοιοδιά τοι φλέγεται ἀπὸ τὴν μανία νὰ κάμψῃ τὸν κόσμο ἐνα σωρὸ ἀπὸ ἐρείπια καὶ προχωρεῖ σὲ ἀπέραντα κακουσθήματα.

Τοιοδιά τοι φλέγεται ἀπὸ τὴν μανία νὰ κάμψῃ τὸν κόσμο ἐνα σωρὸ ἀπὸ ἐρείπια καὶ προχωρεῖ σὲ ἀπέραντα κακουσθήματα.

Μετάφρασις ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΔΖΗ

ΟΙ ΝΕΟΙ

ΝΕΑ γενεὰ, ἡ φιλολογοῦσα, ἥζοξε νὰ γίνεται ἐνοχλητική. Ἐπῆρε ἔνα δλισθητὸ διατήρον κατήφορον καὶ βασταμοὺς δὲν ἔχει. Πάσχουσα ἀπὸ καλπάζουσαν ἔξομανίαν, καθίσταται δισμέραι ἀκατάληπτος, περισσότερον ψυμμυθιωμένη, δυστερική, ὑπερμαλλιαρή,

σματος; Ἄλλα διατὶ ἀρνοῦνται νὰ μᾶς εἴπουν καὶ περὶ αὐτῆς μίαν λέξιν; Μυστήρια! Τείνει κανεὶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲ καδασμός συμβαίνει ἐντὸς τῶν κρανίων καὶ είνε τόσον ἴσχυρός, ὅτε εἶνε δύσκολον πλέον νὰ γνωρίζῃ ἐκαστος τί ἀρριβῶς συλλογίζεται».

Ἐνύκλιώτατον εἶνε νὰ παρατεθῇ συστοιχία διλόκηρος ἀποσπασμάτων. Ἀρκούμεθα εἰς ὅσα τυχαίως ἐπεσαν εἰς τὰ μάτια μας:

Ἐίς ἐν ποιημα τῆς Μνητιώτισσας δημοσιεύθεν εἰς τὴν «Σφαῖραν» ὑπάρχει τὸ ἔξις τουρφερὸν τετράστιχον :

... καὶ τὶς ἐρωτευμένες σας καρδιὲς πῶς θάθελα γὰ μπόρηα γὰ μασήσω μές τα λευκὰ μου δόντια τὰ γερὰ σῶν φρέσκα μυγδαλάκια τραγανά....

Το ποιήτρια δὲν εἶνε μόνον ἀμιγδαλούραστης δεινή, ἀλλὰ φαίνεται συγγενεύοντα καὶ μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς.

Ο κ. Γιοφύλλιος εἰς τὸν «Βομβόν» μᾶς φάλει ὅτι ή ψυχή ζητεῖ

«νὰ πάγη πρὸς τὸν αἰθέα ἢ πον σταλάζει λύπη πρασινοκίτρινη....»

Ο κ. Μαλάνος εἰς τὸ αὐτὸν περὶ μεριδικὸν διηλῶν περὶ μᾶς ἀρραβωνιασμένης, μαίνεται γράφων :

.....καὶ τὰ χειλάκια της μαστίζει, ζεστή, μπροστισμένη.

Ἐνας Καρθαῖος εἰς τὸν «Πυρσόν» μᾶς πληριφορεῖ ὅτι τὸ ὄγκειό του στρέψε :

στῆς δημοσιᾶς τὸν μολεμένο ἀγέρα.

Ο κ. Σπαταλᾶς σπαταλᾶ τὴν ἔμπνευσίν των